

Akit Bölöni és Ispir is ünnepelt

Beszélgetés az érmihályfalvi Klán Jánossal, az ASA egykori középcsatárával

● Gyerekkorában Klán János az Érmihályfalva állatpiacának helyet adó fűben kezdte rúgni a labdát, majd 17 évesen már bemutatkozott a helyi, megyei bajnokságot nyerő felnőttcsapatban. Gólvágó tehetségére hamar felfigyeltek, előbb Nagyvárad első osztályú csapata, az FC Bihar szerette volna leigazolni, de a Marosvásárhelyi ASA serényebbnek bizonyult. Pályája során olyanokkal oszthatta meg az öltözőt, mint Kun II., Florescu, Gergely, Bölöni, Ispir, Varró és mások.

SZUCHER ERVIN

– Valamikor Mihályfalva az Érmellék labdarúgó-központjának számított, ahol ütőképes C osztályos csapat működött. Össze szokott verődni még a régi gárda? Ha nem egyébert, egy foccs mellett nosztalgáznai...

– Egyre ritkábban és kevesebben ülünk össze. A régiak mind kiöregedtek, egyesek közülünk sajnos el is távoztak. A magam hatvan esztendejével én sem vagyok fiatal, de egykori társaim mind nálam nagyobbak voltak. Mindössze 17 évesen, 1980-ban kölyökként kerültem be az Unirea felnőttcsapatába – abban az időben a városban egy másik csoportosulás, a konzervgyár együttese is működött! Abba a gárdába, amely a vaskohsziklásiak előtt nyerte a megyei bajnokságot, majd feljutott a harmadosztályba. Kiváló csapatunk volt a C-ben: a vezetőség idecsalta az FC Bihar A divíziós gárdájából kiöregedett Florescut, Agudot, Gergelyt, Brukenhalt és a tizenhét éves válogatott futballszeni Kun Attilát, azaz Kun II.-t. Edzőnk szintén egy egykori váradi legenda volt, Szűcs Árpád. Ment is a játék, a védelem rendben volt, Attila meg jómagam meg elől tettünk a dolgunkat, és ontottuk a gólokat. Ha edzésen ő húszszor célozta meg távolról a vinklit, hússzor lőtte ki a pókhálót. Egyszerűen hihetetlen volt, amit leművelt a labdával, nem hiába hívták négy-öt évén keresztül a válogatottba.

– Érmellék nem volt képes ki-termelni a saját csapatát? A románok által Vigüként emlegetett Vigh Józsefen kívül nemigen hallottunk másról, aki túl sokra vitte volna.

– Még volt pár, de Jóska kimagaslóan a legjobbnak számított, aki mindvégig magas szinten játszott. Ha nem jön közbe a sérülése, talán nem kell búcsút intenie sem a Steauának, sem a válogatottnak. Rajta kívül a Virág-fiúk, Fele Sanyika, Csúri Sanyi játszott a Biharnál, jómagam meg Marosvásárhelyen, az ASA-nál.

– Gondolom, az itteni fiatalok számára Vigh egy példaképnek számított.

– Természetesen. Egy alkalommal Érsemjén csapata Mihályfalvára látogatott egy barátságos mérkőzésre. Jóska éppen otthon volt szülőfa-

lujában, ezért beállt a semjéniekhez. Meccs után jelezte, hogy szeretne beszélni a dihenesi gyerekekkel. Meg voltam győződve, hogy ő Dihenes Sanyira gondolt. „Nem, a dihenesi gyerekekkel” – vágta rá. Az én volnék, kaptam észbe, hisz én laktam abban a város-, akkoriban még falurészben. „Hallod, öcsi! – kezdte a rá jellemző humorral. – Te vedd komolyan ezt a játékot, mert a többiek-

rúgja a bőrt. Kár, mert ha itt nincs hagyomány, akkor hol? Az Unirea úgy ünnepelte a nyáron a fennállásának 100. évfordulóját, hogy az elmúlt évszázadban végig volt felnőttcsapata.

– Miként fogadták 1983-ban az érmihályfalviakat a hírt, hogy az A osztályban, az ASA-nál folytatja?

– Az elején nemigen örültek, mert előbb az FC Bihar szemelt ki

meghívta az ASA-t egy barátságos mérkőzésre. Tudtam, hogy miattam jött a Marosvásárhely az érmelléki kisvárosba, ezért igyekeztem anyait-apait beleadni. Ami sikerült is, hisz a meccs utáni napon beállított az otthonunkba Kiss Madocsa, a csapat akkori másodedzője és az egyik klubvezető, és élembe tették a papírokat, hogy írjam alá. „A nyáron elviszünk az ASA-hoz!” – újságolták nagy örömmre. Miután ez megtörtént, a mihályfalviak is elkezdtek büszkének lenni arra, hogy városbelijük Bölönivel, Ispirrel, Varróval játszik egy csapatban. „Jancsi, láttalak a tévében, te, hogy neked milyen izmos lábad van!” – ilyen és ehhez hasonló bókákat kaptam, pedig abban az időben évente egyszer-kétszer, ha közvetítették az ASA valamelyik mérkőzését.

a léccel. „Klán élete meccsét csinálta” – írta az akkori Vörös Zászló, ami egyébként igaz is. Nem tudom, hogy valaki még eldicsekedheti-e, de engem Bölöni és Ispir a vállán vitt le a pályáról. „Látod, a gyermek húzott ki a sz...rből!” – mondta a kapitány Lacinak.

– Alig egy idény után mégis Dicsőszentmártonba igazolt, anélkül, hogy az ASA küldte volna.

– Jancsi bácsi nem akart elengedni, de a dicsőiek sem adták ingyen Márton Leventét. Az utánpótláscsapat edzője, Mircea Ronea pedig megmondta, hogy a Chemicát meg a B osztályt megtalálok negyvenévesen is! Mai fejjel én is így gondolkodtam volna. Csakhogy mindenáron játsszani szerettem volna, nem a kispadot koptatni. Annak idején nem volt könnyű kiejteni a kezdő 11-ből Fanici Andrást vagy az éppen Dicsőszentmártonból visszahívott Mártont. A Chemicánál, bár egyesek úgy érezték, hogy kitértam őket a csapatból, jól éreztem magam; egy pénzes klub ütőképes csapatába csöppentem. A fiúkat addig jóformán csak látásból ismertem, a Steaua és az ASA volt középpályásával, Mátéfi Istvánnal sem volt azelőtt alkalmam együtt játszani. Ennek dacára első nap, amikor beléptem az öltözőbe, ő mutatott be. „Megjött a nagy és rettenthetetlen Ku Klux Klán!” – köszöntött, mire mindenki nevetni kezdett. Attól a pillanattól elválaszthatatlan barátokká váltunk. Amint viszont leszereltem, nem vártam ki az idény végét, hazaköltöztem. De az ASA-t végérvényesen a szívembe zártam. Olyannyira, hogy amikor a következő évadban Nagyváradon játszott és Fanici beollózta a győztes gólt, a váradi nézők karéjából felszöktem, és örömben elkiáltottam magam. Néha-néha eltöprengem azon, hogy mi lett volna, ha akkor az edzőimre hallgatok... De az időt visszatekerni nem lehet. Szép volt, jó volt az a korszak, akárcsak az azelőtti meg azutáni is. Hazatértem, megnősültem, megszületett a lányunk, ezért fiatalon, mindössze 27 évesen búcsút intettem a labdarúgásnak.

– Milyennek tűnik a mai foci? Követi a bajnokságot?

– Mai foci, mostani bajnokság? Azon nagyon nincs mit követni. Az akkori B osztály, amelybe nemcsak Dicsőszentmártonban, hanem Nagyváradon, az Înfrățireánál is volt szerencsém belekóstolni, sokkal erősebb volt, mint a mai Szuperliga. Arról nem is beszélve, hogy hány erdélyi csapat volt az élvonalban! Számomra a mai foci a nemzetközi porond jelenti. Leginkább a spanyol bajnokság tetszik, s talán még annál is jobban az angol, ahol az utolsó pillanatig és leheletig hajtanak a játékosok. Amúgy megrögzött Messi-rajongó vagyok, a vejem Ronaldo-szimpatizáns, aztán ezzel cukkoljuk egymást.

Noha fiatalon, mindössze 27 évesen visszavonult, gazdag pályafutást tud maga mögött Klán János

▼ FORRÁS: SZUCHER ERVIN
MAGÁNARCHÍVUMA

hez képest, még viheted valamire!” Rendkívül megtisztelő megjegyzése most is a fülemben cseng.

– Miként jellemezhető Érmihályfalva akkori és mit jelent a mai labdarúgóélete?

– Gyerekkoromban, amikor az apámtól kaptam labdával kimentem az állatpiacának helyet adó városrészre, azonnal összeverődött legalább harminc kölyök. A kapukat mi magunk készítettük el, igazi pályát sokáig nem is láttunk. Nem számított, hogy esik vagy havazik, ha csak tőlünk függött volna, akár reggeltől estig rúgtuk volna a labdát. Valamikor összeszámoltam, s kiderült, hogy csupán ebből a határ menti fertályból egyszerre húszan váltunk az ifikeret tagjaivá. Akik közül jó páran aztán feljutottunk a C-be. Ma alig jön össze egy csapat, amely a 4. Ligában

magának. A nagyváradiakkal végeztem a téli felkészítőt, már indulnom kellett volna egy olaszországi tornára, ami nagy szó volt egy vidéki klub számára annak idején, csak-hogy időközben, mondván, hogy úgy sem „fogom meg” az első ligás csapatot, ám távozásom veszélybe sodorhatja a gólvágó nélkül maradó helyeket, Szűcsék visszahoztak a szülővárosomba. Nagyon rossz esett, hiszen testileg-lelkileg én már a váradi korszakra készültem. Emlékszem, még az útlevelhez szükséges képet is elkészítettem... Igen ám, csak a tavaszi idény közben meglátott focizni egy Lungu nevű nagyváradi futballbarát katonaezredes, aki azonnal hírül adta a vásárhelyi vezetőknek, hogy Érmihályfalván lenne egy ifjú, tehetséges, nemsokára katonaköteles, azaz ingyen vihethető fiatalember. Mi több,

– Melyik volt a legemlékezetesebb mérkőzése?

– A Rapid elleni találkozó, Bukarestben. Nem álltunk túl rózsásan, ezért nagy szükségünk volt a pontra, pontokra. Horváth Tibi barátom mellett ültem a kispadon, és mindegyre mondogattam, hogy megbolondulok, ha potyára tettem meg egy ilyen hosszú utat és nem léphetek pályára! Éreztem, hogy jó formában vagyok és ezt képes vagyok bizonyítani is. Féldióben Czako Jancsi bácsi elküldött melegíteni, aztán nem sokkal az újrakezdés után be is állított a csapatba. Bölönitől kaptam egy remekbe szabott keresztlabdát, átvettem mellel, kicseleztem a hazaiak két védőjét, és áttemeltem a kapuson. Ezzel az egyenlítő góllal sikerült pontot rabolnunk Giulești-ből. Ami lehetett volna akár kettő is, ha egy 16-osról leadott kapáslövéssem nem surran el